

Mária Vrkoslavová-Ševčíková

Velké
dobrodružství **malého**
havkáča

PEJČOŠKÝ

Vel'ké
dobrodružství malého
havkáča

*Venujem Spomienke
na svojho otca Františka, ktorý ma naučil milovať
zvieratá a prírodu.*

Vel'ké **malého**
dobrodružství
havkáča

Text © Mária Vrkoslavová–Ševčíková
Photographs © Author's archive, Perfekt's archive, internet,
Ľubor Čačko, Marcel Jakúbek, Miroslav Saniga, Zuzana Vrábelová
Slovak edition © Perfekt 2014

Veľké dobrodružstvá malého havkáča

Text: Mária Vrkoslavová–Ševčíková
Fotografie: archív autorky, archív vydavateľstva Perfekt, internet,
Ľubor Čačko, Marcel Jakúbek, Miroslav Saniga, Zuzana Vrábelová

Jazyková redaktorka: Lucia Tulová
Grafická úprava: Marián Hatvani
Zalomenie: MONGER POINT, s. r. o., Šaľa

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava, ako svoju 693. publikáciu.
Rok vydania 2014
Prvé vydanie

Tlač: Polygraf Print spol. s r. o., Prešov

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFECT, Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1,
fax: 02/524 99 788, e-mail: odbyt@perfekt.sk alebo kúpiť na rovnakej adrese
v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského, alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk, www.dibuk.sk,
www.datart.sk a www.prestigio.sk.

ISBN 978-80-8046-687-9
www.perfekt.sk

Prázdniny s Mackom

Žiarivé ranné lúče poštekli oči malého spáča.

„Ach, ešte nie, ešte chvíľku!“

zamrmľal prosebne a vytiahol si perinu až na hlavu.

„Slniečko je už vysoko, vstávaj!“ ozvalo sa z kuchyne.

Až v tej chvíli si uvedomil, že sa začali prázdniny. Skončil prvú triedu a na stole ležalo jeho prvé vysvedčenie so samými jednotkami.

Pehavý, skoro osemročný chlapec s ohnivými vlasmi, ktoré mu na hlave trčali ako drôtky, odhodil perinu, vyskočil z postele a utekal sa pozrieť na svoj nový poklad. Prebehol cez kuchyňu, kde mamička štrngala s riadom a pripravovala raňajky. Ako vždy si pri práci pospevovala.

„Martin, a dobré ráno si nezaželáme? Umyť, obliecť a sadnúť. Raňajky sú na stole!“ zvolala, no Martina už nebolo. Prebehol cez predsieň a utekal do izby na konci chodby, v ktorej mala svoje kráľovstvo babička.

„Ahoj, babi! Aká bola jeho prvá noc v novom domove?“

„Dobré ráno,“ usmiala sa babička svojimi nezábudkovými očami a ukázala na malý peleštek pri posteli.

„Spal dobre, divoch malý. Ani nezaskučal. Cítil, že je v dobrej rodine, v bezpečí, kde ho majú všetci radi,“ pokračovala a zohla sa k peleštku,

z ktorého vybrala malú čokoládovo hnedú guľôčku. Pohladkala malé šteniatko po hlave a s úsmevom ho podávala Martinovi.

„Zober si ho opatrne na ruky. Odteraz si jeho pánom ty. Budeš sa o neho starať, dávať jesť, dbať o to, aby mal v miske vždy čerstvú vodu a budete chodiť na prechádz-

ky. Odmení sa ti veľkou láskou. Bude tvojím priateľom. Mať psíka – to je záväzok na dlhý čas. Psík nie je hračka. Je to živý tvor, ktorý cíti bolesť, a preto mu nesmieš ubližovať. Pozri, aké má krehké telíčko. Ani sa nenazdáš a z malého šteniatka rýchlo vyrastie krásny pes, ktorý bude verným spoločníkom pri tvojich hrách. Veď si si ho zaslúžil! Celý školský rok si sa usilovne učil a pani učiteľka ťa chválila za pekné čítanie. A ja mám pre teba darček,“ usmiala sa a ukázala na knižku s vyobrazeným kokeršpanielom na obálke.

„Z nej sa dozvieš všetko, čo potrebuješ vedieť o psíkovi a čomu nebudeš rozumieť, to ti ja s ockom a mamičkou vysvetlíme.“

„Teraz pôjdeme na dvor a vyvenčíme ho. Aj taký psíček má svoje potreby, a tie sa v dome robiť nesmú. Tomu by sa, veru, mamička nepotešila. Hneď prvý deň a taká pohroma!“ Martin sa zamyslel nad novými povinnosťami a vyšiel so psíkom v náručí na priedomie. Malý psík len na to čakal, na trávičke sa učupil a urobil, čo bolo treba.

„Múdry psík,“ pochválil ho Martin a konečne vošiel do kuchyne.

„Predstav si, mami...“ začal, ale mamička mu už podávala chlebič s maslom, do šálky naliala jeho obľúbené kakao.

Tak sa Martin, žiak, ktorý so samými jednotkami ukončil prvú triedu, stal šťastným majiteľom malého kokeršpaniela. Celý školský rok o ňom sníval, čakal na neho a predstavoval si, ako sa spolu naháňajú po lese. Rodičom sľuboval, že sa bude dobre učiť, až sa otecko s mamičkou rozhodli odmeniť ho za dobré vysvedčenie psíkom. Nad svojím rozhodnutím dlho premýšľali, otecko napokon povedal rozhodné slovo.

„Neboj sa, mamka. Martin je rozumný chlapec. Veď vyrastá v horárni a máme tu rôzne domáce zvieratká, bude sa vedieť postarať aj o psíča.“

„Určite bude mať radosť, ale nie je na psíka ešte malý? Je to živý tvor,“ váhala chvíľku, ale naozaj len chvíľku mamka. Poznala Martina a vedela, že keď niečo sľúbi, snaží sa to aj dodržať. Veď sú chlapi, ako to s obľubou s ockom hovorievali.

Po raňajkách sa Martin zamyslel a zobral psíka na ruky:

„Mami, má už môj psík nejaké meno? Každý má nejaké, aké meno má teda on?“ zvedavo sa obrátil k mamičke.

„To sme nechali s ockom na teba. Je to tvoj psík, ty mu dáš aj meno. Malo by byť krátke, aby si ho ľahko zapamätal a na zavolanie pribehol.“

„Vieš, páčia sa mi rôzne mená, ktoré by bolo to najlepšie? Chceme, aby bolo pekné a zároveň aby môjho psíka vystihovalo. Je hnedý a guľatý ako malý medvedík, čo keby sme ho pomenovali MACKO?“

„Dôležité je, aby sa meno páčilo tebe. Keď ho budeš vyslovovať

s láskou, určite sa bude páčiť aj Mackovi,“ použila mamička už psíkovo meno a dodala:

„Meno mu zapíšeme do preukazu, keď pôjdeš k zverolekárovi psíka začipovať.“

„Počuješ, Macko? Pôjdeme k Andrejovi. Je to zvierací doktor a ockov i môj dobrý kamarát. Lieči zvieratká u nás vo dvore, ale aj v zoologickej záhrade. Neboj sa, čipovanie nebolí. Keby si sa niekde stratil, budeš mať v čipe adresu, aj meno a ľudia, ktorí ťa nájdu, budú vedieť, že patríš sem, do našej horárne,“ čičíkal Martin svojho psíka.

„Ocko, poďme už k Andrejkovi. Pochválim sa mu svojím Mackom a on ho rýchlo začipuje. To bude pán doktor prekvapený, keď uvidí, akého krásneho štvornohého kamaráta mám.“

Martin sa nevedel dočkať prvej návštevy u veterinára. Často chodieval s ockom k Andrejovi do ambulancie a vždy potichu závidel deťom, ktoré sedeli v čakárni so svojím zvieratkom. A teraz tam pôjde prvýkrát aj on s vlastným psíkom. S Mackom!

„Vitajte, Martinovia! Fíha, máš nového psíka,“ usmial sa Andrej na Martinka a položil šteniatko na vyšetrovací stôl. Skúsenými pohybmi mu prehmatával bruško, prezrel oči, uši, popočúval srdiečko a povedal:

„Zdravý ako buk. Ešte ho začipujem a bude všetko tak, ako má byť. Len sa o neho dobre staraj, aby s tebou prežil dlhý a šťastný život. A akože sa tvoj psík volá?“

„Macko, lebo je hnedý a okrúhly – celkom ako malý medvedík.“

„Vybral si mu pekné meno. Tak, Macko, podaj labku a uvidíme sa pri očkovaní,“ lúčil sa so všetkými tromi.

„Ešte vám dám granuly, ktorými ho budete do roka kŕmiť, aby bol silný a zdravý,“ dodal Andrej a podával im farebné vrečko s granulami, na ktorom bol obrázok šteniatka.

„Dúfam, že k Andrejovi budeme chodievať len na takéto príjemné návštevy. Nechcem, aby bol Macko chorý,“ s obavou v očiach pozrel Martin na otca.

„Neboj sa. Macko je zo zdravého chovu. Pri starostlivosti, aká mu patrí, bude zdravý a prežijete spolu veselý život.“ Ocko chytil za ruku svojho syna a dvaja chlapi s malým psíkom vykročili k autu.

Večer babička položila peleštek k Martinovej posteli.

„Odteraz bude Macko spávať s tebou v tvojej izbe. Daj mu do peleštek nejakú hračku, aby mu v noci nebolo smutno.“

Sotva zatvorila dvere, zobral Martin hnedé kľbko a položil ho vedľa seba do postele a prikryl perinou.

„Neboj sa, Macko, nebudeš spávať tu – ale so mnou,“ povedal. Oči mu zakľipkali a o chvíľku sa izbou ozývalo pokojné dýchanie.

„Tak poď, Macko! Pôjdeme sa poprechádzať okolo horárne!“ zavolal ráno Martin na šteňa a vybehol na dvor. Psíkovi nebolo treba príkaz opakovať. Od prvého dňa vedel, že hoci jeho pánom je najmenší z ľudí, rozumel si s ním a nebol by ho vymenil za nikoho na svete. Tí dvaja sa našli. Od prvého dňa

boli nerozluční: Martin a Macko. Všetci vedeli, že kde je Macko, tam niekde bude aj Martin, a kde sa hrá Martin, tam sa bude motkať Macko.

Psíča sa prekoprlo dolu schodíkmi a ponáhľalo sa za pánom. Ktovie, aké nové cestičky dnes objaví. Martin prešiel cez dvor, Macko rozohnal